

Nr 237.

Af herr **Lindhagen**, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder i syfte att vissa internationella institutioner och möten måtte förläggas till Norden m. m.*

Uti två föregående motioner nr 235 och 236 har framhållits, hurusom framtidens nydaningar inom vår utrikespolitik ligga i en närmare sammanslutning mellan de skandinaviska länderna och i befrämjande på ett omgestaltande sätt af våra vänskapliga förbindelser med det stora ryska folket.

Men samtidigt måste svenskarna eller, för att tala framtidens språk, skandinaverna själfvallet upprätthålla och vidga sina förbindelser med hela den öfriga världen. De vägar som här kunna vandra äro säkerligen många. I detta sammanhang må endast fästas uppmärksamhet på en viss detalj, nämligen angelägenheten att sammanföra brännpunkter af internationellt lif äfven hos oss.

På grund af afundsamheten mellan stormakterna har det blifvit nästan internationell statsrätt, att de små staterna skola bereda fristad för internationella freds- och rättsinstitutioner och äfven allt mer utöfva värdskap vid internationella förhandlingar. En verklig täflan härom äger rum mellan Schweiz, Belgien och Holland. Man finner det där vara en heder och lyftning för länderna och äfven ekonomisk fördel att på detta sätt medverka till humanismens utbredning bland människosläktet i gemen.

Hos oss kan däremot knappast spåras ett dylikt målmedvetet intresse. En och annan utländsk kongress påtvingas oss visserligen, men kan man finna någon förevändning att sätta sig på tvären så begagnas den på många håll med förtjusning.

Karakteristiskt för vår storslagenhet äro alla dessa vidrigheter, som man sökt bereda den internationella kvinnorösträttskongressen,

en representation från en mängd nationer, som enligt den näst föregående kongressens uttryckliga önskan velat sammanträda i den svenska hufvudstaden. Oaktadt svenska statsmakterna själfva påkallat utredning om halfva människosläktets medborgarefråga och därpå nedlagt kostnader, söker man på alla sätt äfven från officiellt håll taga afstånd från denna kongress. Hvilken ospard möda gör man sig icke för att afstyra ett litet obetydligt bidrag från kommunen. Och huru småsynt enligt mitt tycke har icke den maskulina kulturvärld, som styr öfver vårt riksdagshus, till sist grusat förhoppningarna att få erbjuda kongressen en representativ möteslokal.

En sak, som borde särskildt ligga oss om hjärtat är skapandet af ett världsspråk. Det nuvarande tillståndet blir med växande samfärdsel och demokratisering allt ohållbarare, och i synnerhet är ställningen olidlig för skandinaverna och andra små folk, hvilka ej såsom schweizare och belgare ha ett af de stora språken till modersmål. När sedan en gång äfven ryska språket och äfven de stora asiatiska språken blifva oumbärliga, hvilket blott är en tidsfråga, är den baby-loniska förbistringen fullständig. Det är verkligen en aktuell fråga af största vikt att erhålla ett världsspråk, som till sist inläres i alla länders folkskolor och begagnas vid alla mellanfolkliga förhandlingar. Måhända skall ett sådant språk i någon aflägsen tid äfven blifva världens talspråk.

Man kunde nu tänka sig att till världsspråk upphöja något lefvande tungomål. Italienska språket exempelvis är både vackert och därtill förtjänt att hedras såsom ättling af det gamla världsspråket latin. Men detta anses af flera skäl ej låta sig göra. Sträfvandena ha därför koncentrerat sig på att skapa ett nytt lättlärt språk, och i dessa sträfvanden ha vi som sagt en särdeles stor uppfordran att nitiskt taga del. Det är klart, att ett sådant språk måste ha en enhetlig ledning. Stockholm skulle ju lämpa sig till hemort för dessa sträfvanden äfven med hänsyn till sitt läge mellan de germanisk-latinska och slaviska språkområdena.

Nu har det af mig i dessa dagar försports att från utlandet ifrågasatts, att Sverige skulle taga initiativ till en officiell kongress i världsspråksfrågan samt eventuellt blifva säte framdeles för denna högviktiga världsangelägenhet. Men äfven detta frö lärer hota att tvina bort.

Det hemställes alltså,

att Riksdagen måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville lifligt inrikta sina bemödande på

1:o) att sammanföra hit till norden internationella institutioner och möten för främjande af mänsklighetens samfällda liffsintressen;

2:o) att genom svenskt officiellt initiativ särskildt befrämja den viktiga frågan om skapandet af ett världsspråk.

Stockholm den 27 januari 1911.

Carl Lindhagen.

Nr 238.

Af herr **Lindhagen**, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t angående beredningen af det skandinaviska lagstiftningsarbetet.*

I den mån det gemensamma skandinaviska lagstiftningsarbetet går framåt, uppstår allt mer behof af en fastare organisation för samarbetet.

De författningar, som redan tillkommit, behöfva med tiden revideras. Detta påkallar också ett gemensamt öfvervägande, då det väl icke kan vara meningen, att de redan vunna resultaten sedan skola tillspillo gifvas.

Vidare bör det ej såsom hitintills få bero på en slump om något nytt lagstiftningsarbete, som enligt hittills följd plan rätteligen bort företagas gemensamt, äfven varder för sådant syfte ihågkommet. När ingen har till åliggande att tänka på denna sak, blir följden en del försummade tillfällen. Exempelvis må nämnas 1896 års revision af aktiebolagslagstiftningen och den nu pågående revisionen af konkurslagstiftningen.